

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a dr. K. V. ügyvéd () által képviselt **Schwabe Hungary Kft.** (1117 Budapest, Nádorliget utca 8/E. fszt. 1.) I. rendű és a **Schwabe Central and Eastern Europe GmbH & CO KG.** (AT-1232 Wien, Richard Strauss-Strasse 13, Ausztria-Österreich) II. rendű felpereseknek, a dr. Dorkó Dalma vizsgáló által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (1054 Budapest, Alkotmány utca 5., hivatkozási szám: Vj/10/2014.) alperes ellen versenyben ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

Ítéletet

A bíróság a felperesek keresetét elutasítja.

Kötelezi a felpereseket arra, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek külön-külön 30.000 (azaz harmincezer) - 30.000 (azaz harmincezer) forint perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására – az I. rendű felperes 18.900 (azaz tizennyolcezer-kilencszáz) forint, a II. rendű felperes pedig 271.800 (azaz kétszázhetvenegyezer-nyolcszáz) forint kereseti illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 nap alatt van helye fellebbezésnek, amelyet a Fővárosi Törvényszékhez címezten, a jelen bíróságnál kell írásban 3 példányban benyújtani.

I n d o k o l á s

A II. rendű felperes Magyarországon kizárólag nagykereskedők számára értékesít terméket, kiskereskedelmi tevékenységet nem folytat, míg a 2001-ben alapított I. rendű felperes a II. rendű felperes leányvállalataként a II. rendű felperes által Magyarországon forgalmazott termékek marketing és reklámtevékenységét, valamint egyéb magyarországi képviselést végez, amelyért díjazásban részesül. Az I. rendű felperes webshop működtetésével részt vesz a kiskereskedelmi értékesítésében is.

Az alperes a 2014. január 31. napján indult versenyfelügyeleti eljárás eredményeként a 2014. december 9. napján meghozott Vj/10/50/2014. számú határozatával megállapította, hogy az I. rendű felperes 2012. december 14. és 2014. január 31. között a fogyasztók megtévesztésére alkalmas tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot és jogsértő reklámozást folytatott, amikor a Pearls Winter+, Pearls IC, Pearls YB, acidophilus Pearls elnevezésű étrend-kiegészítő termékekkel (a továbbiakban: termékek) összefüggésben egyes kereskedelmi kommunikációkban egészségre vonatkozó állításokat tett. Ezért megtiltotta a jogsértő magatartás további folytatását, és kötelezte az I. rendű felperest

annak igazolására. Megállapította továbbá, hogy az I. rendű Kft. által tanúsított magatartásért mindkét felperes felelős, ezért az I. rendű felperest 315.000,- Ft, míg a II. rendű felperest 4.530.000,- Ft bírság megfizetésére kötelezte. Határozatának indokolásában hivatkozott a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.), az élelmiszerláncról és hatósági felügyeletéről szóló 2008. évi XLVI. törvény (a továbbiakban: Éltv.) rendelkezéseire, úgyszintén az étrend-kiegészítőkről szóló 37/2004. (IV.26.) ESzCsM rendeletre (a továbbiakban: EszCsM rendelet), továbbá az élelmiszerekkel kapcsolatos tápanyag-összetételre és egészségre vonatkozó állításokról szóló 1924/2006/EK rendeletre (a továbbiakban: EK rendelet), úgyszintén az Európai Bíróság által - a 432/2012/EU rendelettel (a továbbiakban: EU rendelet), illetőleg az annak módosításáról szóló 536/2013/EU, 851/2013/EU, 1018/2013/EU rendeletekkel - engedélyezett {az 1924/2006/EK rendelet 13. cikk (3) bekezdésében meghatározott} közösségi listára. Mindezekre figyelemmel megállapította, hogy a vizsgált időszakban többféle kommunikáció népszerűsítette a termékeket. A kereskedelmi kommunikációk fő üzenete az volt, az adott termék és az emberi egészség között a fogyasztó egészsége számára kedvező összefüggés van. A kereskedelmi kommunikációk nem egyszerű élelmiszerként, étrend-kiegészítőként mutatták be a termékeket, hanem a termék és az emberi egészség között kedvező összefüggést állítottak, illetőleg ezt sugallták, sejtették. Az alperes álláspontja szerint önmagában a „probiotikum”, „probiotikus” és más hasonló megnevezések alkalmazása egészségre vonatkozó állításnak minősül. Az Fttv. körében megkövetelt igazolás különös ágazati szabályozáshoz igazodik, s ebből következően a vállalkozásnak elsődlegesen az EK rendeletnek, illetve az EU rendeletnek való megfelelést kell igazolnia és bizonyítania az Fttv. szerinti eljárásban. A vizsgált, 2012. december 14. után alkalmazott egészségre vonatkozó állítások az alperes álláspontja szerint akkor lettek volna alkalmazhatóak, ha azok az EU rendelet mellékletét képező engedélyezett állítások európai jegyzékében szerepelnek, illetve azokkal kapcsolatban egyedi kérelmet nyújtottak volna be az Európai Bizottsághoz és az jóváhagyta volna az állítások alkalmazását. Az alperes megállapította, hogy a rendelet engedélyezett állításokat tartalmazó mellékletében a felperesek által alkalmazott állítások nem szerepelnek, s arra vonatkozó bizonyíték sem vált ismertté, hogy a termékek, illetve az azokban lévő baktériumtörzsek kapcsán egyedi kérelem került volna benyújtásra az Európai Bírósághoz. Az alperes utalt arra, hogy az Európai Élelmiszerbiztonsági Hivatal (a továbbiakban: EFSA) a termékekben megtalálható baktériumtörzsekre vonatkozó egyetlen állítást sem javasolt elfogadásra, nem találta azokat megalapozottnak. Nem fogadta el az alperes a felperesek által becsatolt, a termék egészségre gyakorolt hatását alátámasztó bizonyítékokat, mivel a versenyhatósági eljárás nem vezethet az EFSA, illetve az Európai Bizottság eljárásával ellentétes eredményre. Mindezek alapján az alperes arra a következtetésre jutott, hogy az I. rendű felperes a magatartásával megsértette az Éltv.10. § (2) bekezdésének b) pontját, ezért megtiltotta a jogsértő magatartás további folytatását, valamint a Tpv. 78. § (1) bekezdése alapján bírág megfizetésére kötelezte a felpereseket. A bírság összegét a Tpv. 78. § (3) bekezdésében, illetve a GVH Elnökének és a Versenytanács Elnökének 1/2007. számú közleményében (a továbbiakban: bírságközlemény) foglaltaknak megfelelően határozta meg. A kommunikációs költséget teljes egészében bírság alapként vette figyelembe, és a releváns árbevétel arányában vette számításba a felperesek bírságának megállapítása során, továbbá rögzítette a súlyosító és enyhítő körülményeket. Súlyosító körülményként vette figyelembe, hogy a jogsértő kereskedelmi gyakorlat tanúsítása időben elhúzódott, több, mint egy éven át valósult meg, a fogyasztók széles körét érintette, és részben egészségügyi problémával érintett fogyasztókat célzott meg a kereskedelmi gyakorlat, akik az átlagosnál érzékenyebbek a kereskedelmi kommunikációk iránt. Különösen nagy súllyal értékelt, hogy az I. rendű felperes magatartása nem érte el az adott helyzetben általában elvárható magatartási mércét, nem felelt meg a társadalom értékítéletének. Enyhítő körülményként értékelt, hogy az egyes kommunikációs eszközök tekintetében az I. rendű

felperes önként módosított a közzétett szövegeken. Határozatában kitért arra is, hogy a felperesek által kért enyhítő körülményeket miért nem tudta figyelembe venni.

A felperesek a tárgyaláson pontosított keresetükben elsődlegesen jogsértés hiányában az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és a kötelezettségek teljesítése, valamint a bírság megfizetése alóli mentesítésüket, másodlagosan a bírság összegének csökkentését és perköltséget kértek. Hivatkoztak arra, hogy a versenyhivatali eljárás során a termékek gyártásakor alkalmazott technológia egyediségének (True Delivery Technológia, szabadalommal védett) igazolására vonatkozó dokumentumokat csatoltak. Álláspontjuk szerint a szabadalmaztatott technológia ismertetése nem jelentette és nem merítette ki a 2000/13/EK irányelv 2. cikkének (1) bekezdés és (3) bekezdés b) pontja szerinti tiltásokkal szembeni magatartást, ugyanis a kapszulát védő technológia leírása ismertetette a fogyasztóval, hogy a hasznos baktériumok hogyan jutnak el károsodás nélkül a rendeltetési helyükre. Állításukat a kereskedelmi kommunikációikban a technológia rövid ismertetésével támasztották alá. Kifejtették, hogy a termékek élőflórát tartalmaznak, ezért meggyőződésük szerint jogszerűen alkalmazható ezen készítményekre vonatkozó kommunikációkban. Utaltak arra is, hogy az OÉTI gyakorlata szerint az „élőflórát tartalmaz” kifejezés nem egészségre vonatkozó állítás. Előadták azt is, hogy a 2012. decemberben életbe lépett EU szabályozásnak megfelelően az egészségre vonatkozó állítások tekintetében az OÉTI-vel egyeztetve módosították a készítmények címkeszövegeit, a probiotikus jelző helyett az élőflórát tartalmazó kifejezést használták és a címkeszövegek módosítását bejelentették. Utaltak arra is, hogy az ESzCsM rendeletben foglaltaknak is eleget tettek. Egyebekben vitatták az alperes megállapítását, amely szerint a II. rendű felperes az I. rendű felperest a termékek népszerűsítésének elősegítése érdekében hozta volna létre, miután az I. rendű felperes a termékek bevezetését megelőzően 2001-ben jött létre, és tevékenységének csak töredéke a termékek népszerűsége és értékesítése.

Az alperes ellenkérelmében a határozatában foglalt álláspontját fenntartva a kereset elutasítását, és perköltség megállapítását kérte.

A felperesek keresete nem alapos.

A bíróság az alperesi határozatot a Tpvt. 83. § (1) bekezdése, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 324. § (2) bekezdés a) pontja alapján, a Pp. XX. fejezete szerinti eljárásban, a Pp. 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor fennálló tények és alkalmazandó jogszabályok figyelembe vételével, a Pp. 213. § (1) bekezdése és 215. §-a szerint, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A tényállást a Pp. 206. § (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkezésre álló közigazgatási iratok, valamint a felek előadása alapján állapította meg.

Az ESzCsM rendelet 2. § a) pontja szerint az étrend-kiegészítő a hagyományos étrend kiegészítését szolgáló olyan élelmiszer, amely koncentrált formában tartalmaz tápanyagokat, vagy egyéb táplálkozási vagy élettani hatással rendelkező anyagokat, egyenként vagy kombináltan; adagolt, vagy adagolható formában kerül forgalomba.

Az Éltv. 10. § (2) bekezdésének b) pontja értelmében az élelmiszer-jelölés és az alkalmazott jelölési módszer, továbbá az élelmiszerek megjelenítése (formája vagy alakja, csomagolása, bemutatásának módja, kellékei) nem tévesztheti meg a végső fogyasztót azáltal, hogy az élelmiszernek olyan hatást vagy tulajdonságot tulajdonít, amelyekkel az valójában nem rendelkezik. A (4) bekezdés szerint a

(2) bekezdés rendelkezéseit megfelelően kell alkalmazni az élelmiszerekre vonatkozó reklámra. Az EK rendelet preambuluma értelmében a rendeletet kell alkalmazni minden kereskedelmi kommunikációban szereplő tápanyag-összetételre és egészségre vonatkozó állításra, ideérve többek között az élelmiszerek általános reklámozását is. Az EK rendelet 6. cikke az állítások tudományos alátámasztása kapcsán rögzíti, hogy a tápanyag-összetételre és egészségre vonatkozó állításokat általánosan elfogadott tudományos bizonyítékokra kell alapozni, és azokkal kell alátámasztani. A (2) bekezdés szerint a tápanyag-összetételre és az egészségre vonatkozó állítást alkalmazó élelmiszeripari vállalkozónak az állítás alkalmazását igazolnia kell. A (3) bekezdés szerint a tagállamok illetékes hatóságai kérhetik, hogy az élelmiszeripari vállalkozó vagy a terméket fogalomba hozó személy mutassa be a rendeletnek való megfelelést igazoló valamennyi vonatkozó tényezőt és adatot.

Az Fttv. 3. § (1) bekezdése értelmében tilos a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat, míg a 6. § b) pontja szerint megtévesztő az a kereskedelmi gyakorlat, amely valótlan információt tartalmaz, vagy valós tény - figyelemmel megjelenésének valamennyi körülményére - olyan módon jelenít meg, hogy megtéveszti vagy alkalmas arra, hogy megtéveszse a fogyasztót az áru lényeges jellemzői közül egy vagy több tényező tekintetében és ezáltal a fogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna meg, vagy erre alkalmas: b) pont az áru lényeges jellemzői, így különösen bj) az egészségre gyakorolt hatása.

A perbeli eljárásban a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az étrendkiegészítőként fogalmazott termékek népszerűsítése során a felperesek megsértették-e az irányadó jogszabályokat, különös tekintettel az Éltv. 10.§ (2) bekezdésének b) pontjában, illetőleg a (3) bekezdésében előírt tilalmat, valamint az Fttv. 3. § (1) bekezdésében előírt tilalmat az Fttv. mellékletének 17. pontjában, valamint az Fttv. 6. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakat.

Előjáróban a bíróság a hasonló tárgyú jogsértések elbírálása során hozott bírósági döntésekre figyelemmel a perbeli ügyben is kiemeli, hogy a kereskedelmi vállalkozások tevékenységét jelentősen befolyásoló tényező a reklámozás. Amennyiben a reklámozó bármiféle tényközlésbe bocsátkozik, akkor tájékoztatásának a fogyasztói döntést megalapozó lényeges információkat valóság-hű módon kell tartalmaznia. A fogyasztóknak adott tájékoztatás annak közzétételével befejeződik, ezért az azzal szemben a Tpv-t-ben és az Fttv-ben megfogalmazott versenyjogi követelményeknek már ekkor teljesülniük kell. Azaz a tájékoztatás jogszerűségét szakmai szempontból alátámasztó bizonyítékoknak már a megjelenítéskor a közvételező birtokában kell lennie. Ezzel tudja ugyanis ellenőrizhető módon igazolni a fogyasztókhoz - akik jelen esetekben különösen érzékenyek az egyes termékek hatásait illetően - az eljuttatott információk valóságtartalmát. Utólag ezen bizonyíték hiánya már nem pótolható, ezért az információ valóságtartalma a perben sem pótolható.

A vállalkozás az eljáró versenyhatóság felhívására a kereskedelmi gyakorlat részét képező tényállítás valóságát igazolni köteles. A felperesnek tehát jogszabályi kötelezettsége lett volna, hogy a kereskedelmi kommunikációban megjelenítettek alátámasztására megfelelő bizonyítékokkal rendelkezzen még a kommunikáció megjelenítése előtt, vagy legalább annak pillanatában. Ezek hiányában, az hogy egy reklámállítás alkalmas-e a fogyasztók ügyleti döntésének befolyásolására versenyjogi kérdésnek minősül.

A felperesi kereskedelmi kommunikációk főüzenete az volt, hogy az adott termék és az emberi egészség között a fogyasztó számára kedvező összefüggés van. A kommunikációk nem csupán

étrend-kiegészítőként mutatták be a felperesi termékeket, hanem a termék és az emberi egészség között kedvező összefüggést állítottak, sugalltak úgy, hogy figyelembe vették a kereskedelmi kommunikációkkal megcélzott fogyasztói kör sajátosságait, a fogyasztók e téren megjelenő ismereteit, amely kihatással van a kereskedelmi kommunikációban megjelenő „probiotikum”, „probiotikus”, „élőflóra”, „élőflóras baktériumok” és más hasonló megnevezések értelmezésére.

Megállapítható, hogy a felperesi kommunikációk üzenete az EK rendelet 2. cikke (2) bekezdésének 5) pontja értelmében egészségre vonatkozó állításnak minősült, hiszen sugallta, illetőleg sejtette, hogy az adott élelmiszer és annak valamely alkotóeleme és az egészség között összefüggés van. A felperes nem vitatta, sőt elismerte, hogy az általuk alkalmazott technológia révén a termékekkel a szervezetbe juttatható hasznos baktériumok az emberi szervezet számára hasznos funkciót töltenek be, és jótékony hatással rendelkeznek.

Az alperessel egyezően a bíróság is hangsúlyozni kívánja, hogy az étrend-kiegészítőkre vonatkozó különös ágazati szabályok kihatással vannak az adott kereskedelmi kommunikációkban tett állítások alkalmazásában megnyilvánuló kereskedelmi gyakorlat alperes általi értékelésére, illetőleg az állítások igazolásának elfogadhatóságára is. A kereskedelmi gyakorlat részét képező tényállítás valóságát az élelmiszerek, étrend-kiegészítők kapcsán alkalmazott egészségre vonatkozó állítások alkalmazhatóságát ezért elsődlegesen az ágazati szabályokban foglaltak szerint lehet és kell igazolni. Mindez azt jelenti, hogy az Fttv. körében megkövetelt igazolás vonatkozásában az élelmiszerek kapcsán tett egészségre vonatkozó állítások igazolása az ágazati szabályozáshoz igazodik, s ez alapján a felpereseknek elsődlegesen az EK rendeletnek, illetve az EU rendeletnek való megfelelést kell igazolniuk az Fttv. szerinti eljárásban.

A bíróság egyetértett az alperessel abban, hogy a felperesek esetében a vizsgált egészségre vonatkozó állítások akkor lettek volna alkalmazhatóak, ha azok az EU rendelet mellékletét képező engedélyezett állítások európai jegyzékében szerepelnek, illetve azokkal kapcsolatban egyedi kérelmet nyújtottak volna be az Európai Bizottsághoz, mely jóváhagyta volna az állítások alkalmazását.

A perben a felperesek nem vitatták, hogy az EU rendelet engedélyezett állításokat tartalmazó mellékletében az általuk alkalmazott állítások nem szerepelnek, s arra vonatkozó bizonyíték sem vált ismertté sem a közigazgatási eljárás során, sem a perben, hogy a termékek, illetve az azokban lévő baktériumtörzsek kapcsán egyedi kérelem került volna benyújtásra az Európai Bizottsághoz. A felperes az eljárás során azt sem vitatta, illetve cáfolta, hogy az EFSA a termékekben megtalálható baktériumtörzsekre vonatkozó egyetlen állítást sem javasolt elfogadásra, azokat nem találta megalapozottnak. Arra vonatkozóan sem merült fel információ, hogy egyedi kérelem benyújtásával a felperesek a kifogásolt állítások listára történő felvételét kérték volna az EK rendelet előírásai szerint.

Mindezekre figyelemmel a bíróság - nem vonva kétségbe a felperesek által becsatolt, a termékek egészségre gyakorolt hatását alátámasztó bizonyítékokat, úgyszintén a TDT technológiára vonatkozó állításokat -, megállapította, hogy azok a termék egészségre gyakorolt hatását alátámasztó bizonyítékoknak nem fogadhatóak el, melyre tekintettel az alperes helyesen nem vette figyelembe ezen bizonyítékokat, miután azok a vizsgált kereskedelmi kommunikációkban közzétett egészségre gyakorolt hatást megfogalmazó állítások valóságtartalmát kétségtől nem támasztják alá, nem bizonyítják, mivel az állítások szakmai szempontból történő értékelését az EFSA végzi el.

Mindezek alapján a felperesek sem a közigazgatási eljárásban, sem a bírói felülvizsgálat során a Pp. 164. §-ában foglalt kötelezettségük ellenére sem tudták bizonyítani, hogy a termékek egészségre vonatkozó állításai megfelelnek a hiteles, pontos és valós tájékoztatás követelményének, úgyszintén azt sem tudták igazolni a felperesek, hogy a reklámozás időpontjában az általuk nyújtott tájékoztatási gyakorlat alkalmas volt arra, hogy a fogyasztók megtévesztése ne valósuljon meg. Az alperes a fogyasztóknak adott, nem megfelelő bizonyítékokkal alátámasztott félrevezető tájékoztatást együttesen értékelte versenyjogsértőnek. A bíróság utalni kíván arra is, hogy a jogsértés megállapításához nem volt szükséges az, hogy a tájékoztatás ténylegesen megtéveszse a fogyasztókat, a fentiek szerint e körben elegendő volt az erre való alkalmasság is.

A felperes keresetében vitatta az alperesi határozat 104. pontjában foglaltakat, amely szerint a II. rendű felperes nagykereskedőként közvetlenül érdekelt a termékek értékesítésében, eladásában, ösztönzésében, és a termék népszerűségének elősegítése érdekében hozta létre a leányvállalatát, az I. rendű felperest. E körben a bíróság álláspontja szerint az alperes megállapítása nem iratellenes, figyelemmel a II. rendű felperes nyilatkozatára (Vj-10-28/2014.), amely tartalmazza, hogy az I. rendű felperest az általa forgalmazott termék marketing- és reklámtevékenységének végzésére, valamint a forgalmazó egyéb magyarországi képviseleti tevékenységére (pl. kapcsolattartás gyógyszer-felügyeleti, törzskönyvezési hatósággal, stb.) céljából alapította, és az I. rendű felperes ennek megfelelően működik.

A felperesek keresetükben vitatták az alperes bírságkiszabását, melyet konkrétumok nélkül jogszabálysértőnek tartottak, és kérték a bírság megfizetése alóli mentesítést, illetve ennek hiányában a bírságösszeg felére csökkentését.

A bíróság a hasonló tárgyú perek elbírálása során hozott döntésekre figyelemmel kiemeli, hogy a (büntetés-jellegű) bírság szankciót a ténylegesen elkövetett jogsértés súlyához, jellegéhez, valamint az adott ügyben feltárt enyhítő és súlyosító körülményekhez igazodóan, mérlegeléssel kell kiszabni, aminek főbb szempontjait - példálózó jelleggel - a Tpvt. 78. § (3) bekezdése határozza meg. Eszerint a bírság összegét az eset összes körülményére - így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartásra, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására - tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztók, üzletfelek érdekei sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg.

Az alperes a Tpvt. 78. § (3) bekezdése alapján köteles mérlegelni, döntése során alapvetően a törvényeknek alárendelt, azonban saját joggyakorlata érdekében figyelembe veheti a bírságszámítás körében kiadott közleményét is, amely az egyes szempontok szerinti súlyozásban segítséget nyújt számára. A bírságközleményben foglaltak azonban nem mentesítik az alperest azon törvényi kötelezettsége alól, hogy adott határozatát konkrétan, az ügy sajátosságainak figyelembevételével a törvényeknek megfelelően indokolja.

A bíróság jogszerűségi felülvizsgálatot végez, azaz a Tpvt. és a Pp. 339/B. § szerint kellett értékelnie a felperesek terhére rótt jogsértés miatt alkalmazott jogkövetkezményeket, és ennek megfelelően kellett vizsgálnia a mérlegelési jogkörben hozott határozati rész jogszerűségét, így azt, hogy a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta-e, az eljárási szabályokat betartotta-e, a mérlegelés - Tpvt. 78. § (3) bekezdése szerinti - szempontjai megállapíthatóak-e, és a határozat indokolásából a bizonyítékok jogszabály szerinti mérlegelésének okszerűsége kitűnik-e.

A bíróság megállapította, hogy a bírság kiszabása, úgyszintén a Tpv. előírásaiba ütköző magatartás további folytatását megtiltó intézkedés és annak igazolása a versenyhatóság részéről indokolt volt, különös tekintettel a felperesek felelősségére, mivel a termékekkel kapcsolatos kommunikáció egyértelműen a felperesek gazdasági érdekét szolgálta. A bíróság álláspontja szerint az alperes helyesen vette figyelembe a konkrét ügyben megállapított súlyosító és enyhítő körülményeket, azokat súlyuk szerint okszerűen mérlegelte, és ennek indokairól a határozatában a szükséges körben számot adott. A határozatában rögzítette a bírság kiszabásánál a kiindulási alapokat, továbbá azt, hogy milyen enyhítő és súlyosító körülményeket vett figyelembe, továbbá indokolása arra is részletesen kitért, hogy a felperesek által előterjesztett, enyhítő körülményként kért körülményeket miért nem tudta a bírság kiszabásánál figyelembe venni. Arra is kitért a határozat, hogy a felmerült költségeknek csak kisebb hányadát vette figyelembe az olyan kommunikáció kapcsán, amelyekben csak a „probiotikum” vagy az „élőflóra” megjelölés szerepelt. Arra is figyelemmel volt a bírság kiszabása során, hogy a magatartást csak az egyik vállalkozás tanúsította, de miután mindkettőjüket felelősség terheli, ezért a bírságalapként kalkulált összeget két részre bontotta, és külön-külön számította ki a felperesek terhére az egyes bírságösszegeket.

A bíróság anélkül, hogy a felülmérlegelés tilalmát megsértené, kiemeli azt is, hogy nagy súllyal kellett értékelni a perbeli esetben a jogsértő kereskedelmi gyakorlat több, mint egy éven át történő elhúzódását, úgyszintén azt is, hogy a fogyasztók széles körét érte el a jogsértő kereskedelmi gyakorlat, valamint, hogy különösen érzékeny fogyasztói kör volt megcélozva, továbbá azt is, hogy a felperesek magatartása nem érte el az adott helyzetben általában elvárható magatartási mércét.

Az eset összes körülményére, így a felperesek gazdasági helyzetére és nettó árbevételére, valamint a jogsértő magatartás kiterjedtségére tekintettel a bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperesekkel szemben külön-külön kiszabott, a törvényi határt el nem érő bírság mértéke nem eltűzött, nem aránytalan, az a törvény speciális és generális céljaival összhangban álló, illetve azok eléréséhez szükséges és elégséges, ezért erre tekintettel nem látott lehetőséget sem a határozat megváltoztatására, sem a bírság összegének mérséklésére.

A felülvizsgált közigazgatási határozat a keresetben megjelölt körben, az ügy érdemét illetően nem jogszabálysértő, ezért a bíróság a felperesek keresetét a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján elutasította.

Az alperes költségének megfizetésére a felperesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek. A bíróság a perköltség összegét a Pp. 75. § (1) és (2) bekezdései, valamint 79. § (1) bekezdése alapján, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendeletben foglaltakra figyelemmel határozta meg, szem előtt tartva a per tárgyának értékét, ugyanakkor értékelve a jogvita bonyolultságát, a képviseleti munka szakmai nehézségét, az előkészítő munkát, valamint azt, hogy a perben tárgyalásra került sor, amelyen az alperes képviselője megjelent.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illeték feljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdésében, és a 42. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott mértékű kereseti illeték viselésére a felperesek a bírósági eljárásban történő költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelesek.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (2) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2015. év április hó 28. napján

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
32.K.30.667/2015/7.

8

dr. RácZ Krisztina s.k.
bíró